

ת"פ 9132/08 - מ.י. לשכת תביעות ירושלים נגד עלא שוארמה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9132-08 מ.י. לשכת תביעות ירושלים (פלילי) נ' שוארמה
בפני: כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מ.י. לשכת תביעות ירושלים (פלילי)
המאשימה
נגד
עללא שוארמה
הנאשם

玠 דין

1. הנאשם הודה והורשע, בעבירות הבאות: שהיה בלתי חוקית, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, גניבת רכב, לפי סעיף 413 ב(א) לחוק העונשין, נהגה ללא רשות לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, וכן נהגה ברכב ישראלי ללא היתר, לפי סעיף 578 לתקנות התעבורה.

בהתאם לעובדות כתוב האישום, ביום 8.9.2008, סמוך לשעה 15:00 ברחוב שלום דובר בירושלים, גנב הנאשם את רכב המטלון, מסווג מזדה, תוך שהוא במקום ללא אישור ידיו אישור שהיה בישראל. הנאשם נטל את מפתחות הרכב מבعلו, אשר הותיר אותו במגירה במקום העבודה הנאשם, שהוא בבעלות חותנו של המטלון, נכנס לרכב, ונוהג בו מהמקום, ללא רשות נהגתה. בהמשך, מכיר הנאשם את הרכב בשטחי הרשות הפלסטינית, בתמורה לסך של 2,500 ₪.

2. הנאשם הורשע ביום 1.9.2010, לפני כב' השופטת שלו-גרטל, אולם בא כוחו עתר לדוחות את הטיעונים לעונש, שכן הנאשם עתיד להתחנן. מאז, חלף פרק זמן ניכר של ארבע שנים, אשר הסיבות לו יפורטו בהמשך.

טייעוני הצדדים

3. המאשימה טענה, כי עבירות הרכב שביצע הנאשם, הין בעלות פוטנציאלי הצלחה גבוהה ביצוע, וקיים משמעותם בסיכון, אף המחוקק החמיר עם מבצעי עבירות אלה. עוד טענה המאשימה, כי לנאשם עבר פלילי בגין עבירה דומה בבית משפט צבאי, כאשר במקרה הנוכחי הוא ביצע עבירות נוספת, וממנע מלהתייצב לדויים. לאחר שהפנתה לפסיקה, עטרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר למשך 18 חודשים.

4. בא כוח הנאשם ציין כי המקרה הנדון אינו נכלל בגדר תיקון 113 לחוק העונשין, בשל המועד בו הורשע הנאשם. מדובר במקרה שבוצע לפני מספר שנים רב, כאשר במהלך תקופה זו לא נפתח כל תיק כנגד הנאשם, אשר נמצא ביום במצב משפחתי שונה - נשוי לאישה ישראלית ואב לילד נכה, הסובל מ"CLUB FOOT" (סוג של עיוות אורתופדי, הוגש מסמך רפואי). לטענתו, יש לייחס משקל משמעותי יותר לחולף הזמן, אף אם הנאשם אחראי לחלקו הnicer. בנוסף, טוען כי לנאים הונפק רשיון הנהיגה בטרם ביצעה את העבירה, ומכאן שבחינה מהותית היה הנאשם שיר להנήג ורף מבחינה טכנית נהג ללא רישיון. לגבי עברו הפלילי של הנאשם, הציג בא כוחו את כתוב האישום וגזר הדין בעונינו, מהם עולה כי הורשע בבית משפט צבאי, בגין עבירה של דיזוף מסמך בלבד. הנאשם הודה, הבין את חומרת מעשיו, ועלה על דרך חיים נורמטיבית. לפיכך, ביקש בא כוחו להסתפק במאסר למשך שבועיים ימים, היא תקופת מעצרו של הנאשם, והגיש פסיקה לביסוס עמדזה זו.

הנאשם הביע צער על מעשיו, וביקש התחשבות בשל מצבו המשפטי, היותו אב לילד נכה, וכן היותו מממן את משפחתו ואת משפחת אביו.

5. בשל מועד הכרעת הדין, אין צורך בקייעת מתחם ענישה ל谋קרה הנדון. יחד עם זאת, אופי תיקון 113 לחוק העונשין, צריך להנחות ולהוות השראה במתן גזר דין זה (ראו לעניין זה רע"פ 7996/12 **אליהו יוסף נ' מדינת ישראל**, (23.1.2013), וההפניות בו).

אדם הגונב כל רכב, פוגע בקרבן העבירה, החל בבטחונו האישי, ברכשו, דרך עוגמת הנפש והטרחה הרבה הנגרמת לו, ועד לנזק הכלכלי הנגרם לו ולציבור הרחב, בשל גובה פרמיות ביטוחו כלפי רכב. אשר להיקף עבירות אלה, לא הוצגו בפני נתונים מסוימים, ולפיכך לא אקנה משקל משמעותי לעליה או לירידה בהיקף ביצוע עבירות אלה.

מבצע עבירה זו, תוך שנכנס לישראל ללא היתר, פוגע אף בראיבונות המדינה וביכולתה לפקח על הנכסים בשעריה. אין ספק, כי יש לאבחן בין עונשו של שוהה בלתי חוקי, העובר עבירה זו בשל חשש לחיו, או על מנת להתפרנס, לעומת זאת הנכנס לישראל ללא היתר ובוצע עבירת רכוש חמורה, הפוגעת הציבור הרחב.

באופן דומה, יש לייחס משנה חמורה למבצע עבירת גניבת רכב, תוך הנהיגה בו ללא היתר, בניגוד לתקנות התעבורה, המսפקות את כלפי הבדיקה לנήג שאינה מהווה סיכון לציבור המשמשים בדרך.

6. בנסיבות המקרה הנדון, ניצל הנאשם הזדמנות שנתקرتה בדרכו, נטל את מפתחות הרכב, ונסע בו עד לשטחי הרשות הפלסטינית, שם מכיר אותו. בהתאם להודעת המשימה, הרכב נמצא והוחזר לחברת הביטוח. אין מדובר בנסיבות של תכנון יציא דופן, תחכים יתר, או חבירה בצוותא.

עjon בפסקה שהוגשה על ידי הצדדים, מעלה כי בית המשפט הטילו מאסרים בפועל כנגד נאים אשר הורשעו בעבירה של גניבת רכב, אף כאשר מדובר היה בגניבת אופנו בלבד, על ידי אזרח ישראלי. באחד מגזרי הדין שהוצעו על ידי בא כוח הנאשם, הוטל מאסר בעבודות שירות, כנגד אזרח ישראלי אשר גנב אופנו. מדובר בעונשה חריגה, שניתנה בבית משפט השלום ללא שהוגש ערעור כנגדה, ואני עולה בקנה אחד עם הענישה הנווגת ופסקת בית המשפט העליון, לרבות יתר פסקין דין אשר הוגש על ידי בא כוח הנאשם בעצמו.

7. אין ספק כי חלף פרק זמן ניכר מאז ביצוע העבירה, ומماז הכרעת הדין, ועד היום. יש מקום לבחון את הסיבות לחלוף הזמן: כתוב האישום הוגש בסמוך למעצרו של הנאשם, ולצדיו בקשה מעצר. הנאשם שוחרר בתנאים, ולאחר מכן מספר נסיבות לזמןנו, התיעצב בבית המשפט בשנת 2010. ביום 1.9.2010 הורשע הנאשם, והדין בעניינו נדחה בבקשת בא כוחו, לאחר שהמאשימה הצהירה כי עמדתה היא למאסר ממשך. מזאת, הנאשם לא התיעצב לדיניהם, בשל מצב בריאותי, עד שההילכים בעניינו הותלו. ביום 3.5.2012, חודשו ההילכים. הנאשם לא התיעצב **לשכשה** דיןיהם בשל טעויות של בא כוחו, אשר לא העביר לידי עותק הפרוטוקול (11.7.2012, 20.1.2013, 13.1.2014), נעדן **משני** דיןיהם, בצוותא עם בא כוחו, ללא כל הסבר (21.4.2013, 17.11.2013), לא פנה בזמן לצורך קבלת היתר (11.9.2013, 11.11.2012), וכן טען שטורב לקבל היתר על ידי שלטונות צה"ל, **לשכשה** דיןיהם (18.5.2014, 13.7.2014). יצוין כי לא הוצאה כל ראייה כי הנאשם אכן סורב לקבל היתר כניסה לישראל לאחד הדיונים. מנגד, הודיע בא כוח המאשימה, לאחר בדיקה, כי לדין ביום 13.7.2014, הונפק היתר עבור הנאשם אשר לא טרח להגיע ולקבלו.

מדובר בהתנהלות חריגה ויוצאת דופן, הן מצד הנאשם והן מצד בא כוחו. בנסיבות אלה, המשקל היחיד שנימן לחלוף הזמן, הוא השינוי שחל במצבו המשפטי של הנאשם, אשר כוון הינו בעל משפחה. אין ספק כי עונישה חמחרה כנגדו, תשפייע באופן ישיר הן על בנו והן על אשתו.

8. יש לזכור לזכות הנאשם את קבלת האחוריות על מעשייו, וכן את העובדה שמדובר בהרשעתו הראשונה בתחוםי ישראל. אין ספק כי משקלו של מאסר ראשון עבור הנאשם, הינו כבד ביחס לנאים הנכנס ויצא מבין כתלי הכלא. בנוסף, אזכור לזכות הנאשם, את העובדה שלא ביצע כל עבירה, מזאת ביצוע העבירה הנדונה.

9. לאחר שהשלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר בפועל, בגין ימי מעצרו מיום 16.10.08 ועד 30.10.08, וכן עד 2.5.12 עד 3.5.12.

ב. 8 חודשים מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחררו עבירות רכוש מסווג פשע.

ג. 3 חודשים מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחררו עבירה על חוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום 16/11/2014